

Provocarea, pentru a spune așa, este deja prezentă în mapele dumneavoastră: cele două pagini cu care se deschide conținutul acesteia.

Astfel, nu vom relua ideile precizate acolo, cel puțin nu în întregul lor, relevanța fiind cu precădere a titlului: EDUCAȚIA SE FACE CU EDUCATORI MOTIVAȚI.

Dacă ați avut curiozitatea să citiți materialele propuse, ați observat deja că acest titlu apare în două forme: uneori ca simplă afirmație, alteori ca imperativ.

Nu este vorba despre o inconsecvență, ci de o asumare deliberată a complicațiilor pe care titlul le sugerează.

Da, putem gândi un imperativ, dar în această măsură tot ceea ce putem constata este incapacitatea României de a concretiza o astfel de idee.

Mai apropiată apare atunci ideea unei afirmații, deși nici în această măsură lucrurile nu sunt pe atât de simple pe cât ar putea să pară. Ar putea fi vorba despre un enunț prin care se constată o stare de lucruri, caz în care, din nefericire, infirmată de realitate, propoziția este evident falsă...

Cel puțin dacă este să asumăm că motivarea ar reprezenta o acțiune a unui agent extern educației cu scopul de a stimula pe cei care fac educația, și anume educatorii.

Totodată însă, poate fi vorba tot despre o constatare, care subliniază de asemenea o acțiune, dar una inerentă, și anume că educația se concretizează prin efortul educatorilor, motivați aceștia, doar lăuntric, să facă, atât cât se poate și cum se poate, ceea ce pare să fie tot mai puțin apreciat la nivel de societate, și anume educație.

Și am putea continua o astfel de analiză, dar probabil ea, în contextul de față, ar conduce doar la o pierdere a interesului față de scopul acestei întâlniri, unul care devine poate mult mai clar dacă vom reformula titlul sub forma unei întrebări:

Ce anume a împiedicat... împiedică?... clasa politică să motiveze educatorii?

O întrebare poate prea directă, dar asta încearcă să argumenteze materialele propuse.

Astfel, fie că este vorba despre...

- 1 - Principalii factori pentru penuria de cadre didactice în țările europene, Statutul de salariat al cadrelor didactice, Săptămâna de muncă și structura acesteia în învățământul public
- 2 - Cheltuielile publice pentru educație și structura acestora, Cheltuieli în instituțiile educaționale pe educabil, pe nivele de educație, Salariul mediu brut al cadrelor didactice cu vârsta 25-64 ani
- 3 - Distanța între salariile reale anuale brute medii ale cadrelor didactice din sectorul public, Serii de date
- 4 - Evoluția drepturilor cadrelor didactice
- 5 - Corelație între performanțele la lectură în cadrul PISA și cheltuielile cumulative pe educabil și Corelație între performanțele la lectură în cadrul PISA și timpul de învățare

Concluzia, în cele din urmă, este aceeași: *nu au existat disponibilitatea și voința de a motiva educatorii.*

Deși, dintr-un punct de vedere, am putea aminti două încercări: cea din 1997, cu toate că drepturile precizate în *Statutul personalului didactic* adoptat în acel an au fost puse în practică doar cu foarte mare greutate, iar ele au fost aproape integral șterse sub un ministru de tristă amintire pentru educația românească, și în 2017, prin noua lege a salarizării, dar și aceasta biruită repede de pandemie și de războiul din Ucraina.

Pentru educație și educatori nu au fost și nu sunt bani, măcar pe măsura nevoilor, a problemelor. De fapt, majoritatea problemelor din educație sunt reducibile la una singură, majoră, dar care, în pofida progresului economic al României, pare să rămână irezolvabilă: subfinanțarea educației ca politică națională.

De aici și reformularea amintită:

Ce anume a împiedicat... împiedică?... clasa politică să motiveze educatorii?

Azi, în acest context, dar nu numai, de răspunsuri la această întrebare se leagă așteptările noastre.

SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT PREUNIVERSITAR JUDEȚUL HUNEDOARA

